

ορισμός

ορισμός, ο, ουσ. [*<αρχ. όρισμός>*], ορισμός· με τις αντων. *μου, σου, του, της, κ.λπ.*, η επιθυμία *μου, σου, του, της, κ.λπ.* (Χριστουγεννιάτικα κάλαντα: *καλήν ημέραν άρχοντες, αν είναι **ορισμός** σας, Χριστού τη θεία γέννηση να πω στ' αρχοντικό σας*)·

- *εξ ορισμού*, λέγεται για κάτι που είναι αυτονόητο, που είναι εξαρχής αποδεκτό: «ο Θεός εξ ορισμού είναι Πανάγαθος»·

- η *προσταγή σου λάχανα* κι ο *ορισμός σου αγγούρια*, βλ. λ. [προσταγή](#)·

- *στους ορισμούς σου!* ή *στους ορισμούς σας!* έκφραση σεβασμού σε ανώτερο κοινωνικά ή ηλικιωμένο άτομο να μας εκδηλώσει την επιθυμία ή την εντολή του, ή, αν αυτή έχει γίνει φανερή, δηλώνουμε πως θα πραγματοποιηθεί αμέσως. Ο πλ. και όταν απευθυνόμαστε σε ένα μόνο άτομο. *Συνών. δούλος σου! ή δούλος σας! ή δούλος σου ταπεινός! ή δούλος σας ταπεινός! / στις διαταγές σου! ή στις διαταγές σας! / στις προσταγές σου! ή στις προσταγές σας!*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας